

Giọt Máu Của Hoa

Từ Houston, tiểu bang Texas của Hoa Kỳ, Sang đưa gia đình về vùng vịnh San Francisco này để tránh mùa hạ nóng kinh người, đến độ những bà già như mẹ Sang có thể chết được.

Thời gian mới tới đây, gia đình Sang ở đậu tại nhà một người chú họ của chàng ở vùng South San Francisco. Nhưng, chỉ hơn tháng sau, chàng kiếm được công việc Data Entry tại một chi nhánh của ngân hàng Wells Fargo trên thành phố San Francisco. Chỉ hơi bất tiện là công việc phải làm vào đêm, sau khi ngân hàng đóng cửa. Bấy giờ tối, Sang mới bắt đầu làm, và rời sở vào lúc ba giờ sáng. Ít lâu sau, quen với giờ giấc, chàng cũng thấy tiện là cả ngày hôm sau, chàng có thì giờ để làm những công việc riêng tư một cách thoải mái.

Khi biết công ăn việc làm đã ổn định, Sang mượn được một căn nhà cũ kỹ, ba phòng ngủ, đối diện với khu Park Merced của trường đại học San Francisco, để sống cho thoải mái, khỏi phải nhờ cậy mãi họ hàng. Có lẽ chủ nhà ở xa, vì việc cho thuê mượn đều do một công ty địa ốc đại diện. Tiện nhất là đồ đạc trong nhà còn y nguyên, từ giường nệm, kệ sách với một ít sách báo cũ đến bàn ăn, sa-lông, gia đình chàng không cần phải sắm sửa gì thêm. Căn nhà này tuy nhỏ, nhưng có khu vườn rộng, cây cảnh, cây ăn trái um tùm ở phía sau nhà. Sang thích nhất những hàng hoa hồng chân cao, hoa lá xòe ra như được cắm trong một cái ly uống champagne. Ngoài ra, chung quanh thảm cỏ xanh mượt còn có những cụm tulip đủ màu như đen, trắng, nhiều màu đỏ khác nhau, vàng, tím, xanh rất hiếm quý. Mỗi buổi chiều thứ bảy, chủ nhật, Sang thường mang sách, báo ra nằm trên chiếc võng mắc qua hai thân một cây đào, một cây táo trong góc vườn để vừa đọc sách, vừa ngắm mấy con chim Hummingbird nhỏ tí xíu bay lượn, hút mật của mấy cây hoa trong vườn.

Mẹ của Sang cũng vừa ý khu này. Bà có thể đi băng qua đường là có thể tới chơi nhà của mấy bà bạn ở trong khu đại học, hoặc đi dọc phố, qua một ngã tư đường là có siêu thị để cù mua đồ ăn thức uống. Muốn có thực phẩm Á Đông, cứ dặn mấy bà bạn, khi nào họ đi chợ Tàu, sẽ điện thoại sang cho cù hay để cù quá giang. Thằng em của Sang có thể đi bộ tới trường trung học của nó ở bên kia khu đại học San Francisco, và đi làm bán thời gian tại một tiệm Mac Donald gần đó. Như vậy, đời sống của gia đình được

ổn định một cách vui vẻ và tiện lợi.

Thấm thoát ngày tháng trôi qua, trời đã vào thu. Những mảng sương mù từ ngoài biển trôi vào thường khiến cho cả thành phố San Francisco lạnh lẽo hơn các vùng quanh vịnh. Căn vườn nhà Sang bắt đầu tàn tạ. Ngoài nhà khách, những bình hoa trong nhà trở trọi giữa bàn vì bà mẹ của Sang đã không còn cắt được hoa ngoài vườn để trưng. Bà vốn là người, từ thuở con gái, đã rất thích làm công việc đó. May mắn là ngoài vườn vẫn còn sót lại dăm đoá hồng, bà cù chữa lại, để ngồi trong family room nhìn ra, cảnh sắc đỡ quanh hiu. Bầu trời như thấp xuống. Không những ban đêm, mà cả lúc trời vừa ngả về chiều, sương mù trắng đục đã bay ngang trước mặt. Vì thế có đêm, khi đi làm về, từ sở ra bãi đậu xe, trước mặt dăm thước, Sang cũng chưa nhìn thấy xe của mình. Trên đường về, Sang phải bật đèn vàng là thứ ánh sáng có thể rọi xuyên qua sương mù để tài xế có đủ một khoảng cách an toàn để lái xe. Càng về gần bờ biển, sương càng dày. Ban đêm phố xá cũng bớt xe cộ, nên vấn đề sương mù cũng không gây trở ngại bao nhiêu cho người lái xe.

Một buổi khuya từ sở về, Sang bỗng nhận thấy trong chiếc bình hoa trắng, có hoa vẫn màu xanh biếc, bất chước nghệ thuật Giang Tây, có cắm...một, chỉ một thôi, bông cẩm chướng màu trắng. Sang đến gần, dưới ánh đèn, chàng còn thấy những gân màu đỏ tươi nổi rõ trên những cánh hoa. Lòng chàng hơi thất lại vì chàng nghĩ bà cù tuy thích hoa, nhưng không dám bỏ nhiều tiền để mua một bó hồng hay ngay cả cẩm chướng để trưng...mà cù chỉ mua có một bông.

Chính vì cái tâm tư đó, nên ngày hôm sau chàng cũng không đả động tới bông hoa với cụ, sợ cụ buồn.

Nhưng, liên tiếp những đêm sau đó, mỗi ngày, Sang lại thấy trong bình lại thêm một bông mới. Vì thế, ngày hôm sau, khi ngồi ăn trưa với mẹ, trong lúc vui chuyện, Sang cười, nhìn bình bông, chàng nói:

- Trong nhà có bình bông làm cho không khí như vui hẳn lên, mẹ nhỉ. Nhưng...sao mẹ không mua luôn một lúc...mà mỗi ngày mua một bông, có thể giá nó sẽ mắc hơn.

Nghe Sang nói, bà cụ ngạc nhiên, hỏi nhanh:

- Vậy ra bình bông này...không phải con cắt từ ngoài vườn à. Mẹ cũng đã suy nghĩ là tại sao con không cắt cùng một lúc...mà lại từng bông mỗi đêm?

Sang tròn mắt nhìn cụ:

- Thế ra...không phải mẹ mua? Con có cắt hoa ngoài vườn bao giờ đâu? Mà con thấy ngoài vườn chỉ có hồng, tulip...chứ đâu có cẩm chướng?

Bà cụ lắc đầu, tỏ ra không hiểu:

- Mẹ đã xem...lúc mùa hoa, vườn không có cẩm chướng thật, nhưng mấy hôm rồi, khi thấy có bông trưng trong nhà, mẹ ra tìm kiếm...mới thấy một cụm, hoa nở ẻo ọt ở xó vườn. Mà...mẹ không mua, con không cắt ngoài vườn...thì...ai làm chuyện này đây?

Sang bật hỏi:

- Thăng Bình?

- Nó ra ở riêng đã cả tháng nay mà có ở nhà, nó cũng chẳng làm cái chuyện này.

Hai mẹ con yên lặng suy nghĩ.

Sau cùng, Sang hơi gật gật đầu, khẽ lên tiếng như tự hỏi mình:

- Không phải...người trong nhà...thì là ai đây? Người đứng phía ngoài...làm sao có thể mở cái cửa sau cài then bên trong này được để vào family room, rồi lên phòng khách? Mà làm vậy là có ý gì?

Bà cụ cũng biểu đồng tình, gật đầu:

- Là thực...ý gì chứ?

Sang an ủi cụ:

- Là lắm...hành động tặng hoa, tuy kỳ dị, nhưng chắc ai đó cũng không có ý xấu đâu, mẹ đừng lo. Để hôm nào...

Sang định nói toạc ý mình là sẽ rình xem người này là ai, nếu họ còn tiếp tục làm chuyện này, nên hỏi:

- Mẹ à, ngoài đó còn mấy bông nữa?

- Một bông và dăm cái nụ...

Ít lâu nay, thằng Bình ăn tiêu hoang phí, Sang có la nó khiến Bình giận...bỏ đi ở riêng. Sang hơi bất bình khi nghĩ...chuyện này có thể...do thằng em...lén về nhà, làm ma làm quỷ để gây hoang mang cho chàng chẳng...? Sang cũng không mấy yên lòng khi nghĩ...những chuyện không tốt cho em mình.

Cuối cùng, Sang đứng lên, nói mau:

- Để con ra vườn xem...

Mẹ chàng cũng đứng theo:

- Đi...

Nói xong, bà đứng dậy một cách cương quyết.

Hai người mặc thêm áo jacket vì bên ngoài trời đã lạnh. Từ phòng khách ra family room, không có cửa chia hai nơi. Phòng này được lát bằng đá hoa cương trắng bóng, tuy mùa này coi bộ lạnh lẽo, nhưng sạch. Sang mở then, rồi kéo thêm cái chốt ở bậc cửa dưới, mở chiếc cửa kính lớn để ra vườn. Bà cụ đi trước dẫn

đường, băng qua bồn cỏ, tới góc vườn, là nơi có cụm cẩm chướng màu trắng. Sang nhìn thấy ba cái cuống bị cắt còn trơ lại bên những cành lá xanh, và hai bông đã nở, dăm cái nụ, cái lớn, cái nhỏ. Một cụm cẩm chướng trái mùa như vậy là khá nhiều hoa. Sang cúi xuống, nhìn cho rõ hơn, nhưng chẳng thấy có gì khác lạ trên hay quanh cụm hoa.

Hai mẹ con quay trở vào nhà. Lúc vừa mở cửa ra, bà mẹ Sang như chợt nhớ ra chuyện gì...quan trọng, nên vừa nhìn xuống nền đá hoa sau cánh cửa, nhíu mày, khẽ kêu lên :

- Còn chuyện này nữa...cũng làm cho mẹ ngạc nhiên...là ngay từ sáng thấy bông đầu tiên...tức ba hôm trước đây, mẹ dậy sớm...thấy hoa cẩm trong bình, nghĩ là ai cho con mang về. Nhưng khi ra tới chỗ này...mẹ thấy có vài giọt...gì màu đỏ rớt từ cửa vào, mẹ phải lấy khăn ướt lau mãi mới sạch. Ngày kế tiếp, thấy bông thứ hai...những giọt nước màu...đỏ lại nhỏ giọt trên đá hoa. Mẹ nghĩ ngay đến việc con cắt hoa trong tối...nên có thể...bị đứt tay...máu chảy ra mà không hay. Nhưng lau rồi, ngày hôm nay lại thấy hết như vậy, đang định hỏi con...đã xảy ra chuyện gì...hóa ra, chẳng phải nhà mình làm chuyện này. Nhưng tại sao lại có những giọt...máu...rớt ra đây? Chuyện này thực sự làm cho nội vụ càng trở nên vừa bí mật, vừa ghê sợ hơn.

Sang cúi xuống, nhìn kỹ mặt những viên đá hoa cương trắng trong, nhưng đâu còn dấu vết gì...vì bà cụ đã lau sạch rồi.

Mẹ của Sang chỉ xuống mấy viên từ cửa vào trong, nói:

- Không nhiều, vài ba giọt trên miếng này...miếng này...theo vào tới phòng khách.

Hai người theo đó, lần tới mép thảm...thì Sang giật mình sửng sốt...vì dù thảm cũng màu đỏ vô đậu đậm, nhưng...trên đó, Sang cũng thấy...một vài dấu vết...một chất gì đó, màu hơi đen, đặc quánh...nhìn kỹ mới có thể phát hiện ở một vài nơi trên mặt thảm theo hướng dẫn đến cái bàn có bình hoa.

Sang băn khoăn, nói:

- Chuyện gì đây? Hình như những giọt nước đó...đúng là theo bông hoa vào đây.

Sang không muốn nói tới tiếng máu...để bà cụ đỡ sợ. Sang đến bên ba bông cẩm chướng. Nhưng, cả hai người đều không tìm được dấu vết gì khác lạ trên ba đóa hoa này. Cuối cùng, Sang cương quyết:

- Mình bỏ mấy bông hoa này đi, mẹ ạ. Con không muốn trông thấy nó. Chuyện này, mẹ cứ coi như đã xong. Nhưng, con muốn nhắc mẹ là...từ tối nay, mình không biết ai làm cái chuyện này, và có mục đích gì với những chi tiết bất thường này, mẹ nên chỉ ở trong buồng, khóa chặt cửa lại, bên ngoài dù có xảy ra chuyện gì, mẹ cũng đừng ra, nếu không phải là con gọi cửa. Mấy giọt nước ở trên đá hoa cũng vậy, nếu khuya nay, bông hoa thứ tư có được đưa vào, mẹ cũng cứ để nguyên như vậy. Ở đây, chuyện gì cũng có thể xảy ra...Còn việc khám phá ra bí mật này, để con lo.

Sang cũng đã có ý đưa bà cụ đi...lánh nạn ở một nơi nào đó để giải quyết xong chuyện ở đây, rồi mới đưa cụ về. Tuy nhiên, chàng không nói ra, sợ lại làm tăng sự trầm trọng của vấn đề khiến bà cụ thêm lo lắng. Sang lấy giấy báo gói mấy bông cẩm chướng

lại, để vào ngăn kéo bàn làm việc trong phòng. Chiếc bình cắm hoa vẫn để yên chỗ cũ vì Sang đã có kế hoạch hàng động. Chính những điểm có vẻ bí ẩn như làm sao kẻ kia vào được nhà, những vết máu và nhất là mục đích của nó nhắm vào ai, để làm gì, đã làm cho Sang không thể yên tâm bỏ qua. Ngoài ra, cần phải đợi xem có yếu tố đe dọa tới tính mạng hay...tài sản của gia đình chàng không, trước khi có quyết định là nên hay không nên báo với cảnh sát.

Chiều hôm đó, sau khi an ủi bà cụ, Sang lái xe đi làm. Trước tiên, chàng xin phép ông boss để tối nay về sớm ba giờ, tức sau mười hai giờ khuya. Suốt thời gian còn ở trong sở, Sang thấy bồn chồn khó chịu. Vấn đề vẫn là câu hỏi: Sao nó vào được trong nhà? Sang đã mua một ổ khóa mới để thay khóa cửa trước. Vì muốn ra vườn sau để hái hoa thì phải đột nhập vào nhà trước. Thay ổ khóa cũ vì biết đâu, chuyện có liên can tới thằng Bình, hay ít ra nó cho người khác mượn chìa khóa. Còn một nơi nữa có chìa khóa là công ty địa ốc cho Sang thuê nhà. Bọn nó dám vào nhà đã cho thuê giữa đêm hôm, không xin phép? Đây là tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp. Nhưng để làm cái chuyện lăm cẩm trên với mục đích gì? Hoa? Máu?...

Sang lái xe về, nhưng đậu xe ở đầu phố, cách nhà một quãng xa. Chàng đi bộ tới chỗ có cái thùng chứa thư màu xanh đậm của khu vực được đặt không xa cửa nhà mình bao nhiêu. Tay cầm sẵn chiếc đèn bấm có thân dài như loại đèn bấm của cảnh sát thường dùng. Vừa làm đèn, vừa có thể biến thành khí giới phòng thân. Sang ngồi lên thùng thư để nhìn vào vườn sau.

Sương xuống dày đặc, tuy có làm trở ngại phần nào sự quan sát, nhưng ngồi trên cái thùng chứa thư này, với đôi mắt tinh tường, Sang vẫn trông rõ những gì xảy ra trước cửa nhà cũng như góc khu vườn sau, nơi có cụm cẩm chương.

Thời gian nặng nề trôi. Thỉnh thoảng một chiếc xe qua đường, làm không gian ồn lên một chút, rồi trở lại vắng lặng với tiếng côn trùng kêu rả rích... Nửa đêm về sáng, tuy chưa tới mùa đông, nhưng ngoài trời đã lạnh, lại thêm có gió buốt, vì thế không thể ngồi lâu.

Chẳng có gì xảy ra cả. Nhìn đồng hồ tay, Sang thấy mình ở đây đã gần một giờ. Hai tai bắt đầu tê cứng, chàng có cảm tưởng như là tai giả được gắn vào đầu mình. Nước mũi chảy ra, khiến Sang phải xụi xụi hoài. Đêm nay Sang không tiên liệu được nhiệt độ bên ngoài đã xuống đến thế. Nếu muốn tiếp tục, lần sau chàng phải mặc thêm áo ấm, đầu trùm mũ len, tay cần đôi găng, nếu không, sẽ rất dễ bị cảm lạnh.

Không thể ở lại lâu hơn, Sang rời thùng thư, đi bộ trở lại nơi đậu xe. Lái xe chậm chậm về, đến trước cửa garage, chàng dùng remote control mở cửa, từ từ cho xe vào nhà, rồi lại đóng cửa lại. Sang khẽ thở dài, mở cửa lên nhà trên.

Khi đèn phòng khách bật sáng, Sang suýt la lên vì kinh hoảng: trên bàn, trong chiếc bình hoa, đã có một bông cẩm chương trắng! Thì ra, nó ra tay sớm hơn...ta! Sang từ từ tiến lại gần, cúi xuống quan sát rất kỹ bông hoa. Bây giờ, đường đỏ hiện ra trên những cánh hoa...như những gân máu. Nghĩ tới...từ “máu”, Sang bật đứng dậy, lại mau family room...Từ